

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul șapte

Jeff Pippenger
2025-12-09

Numărul Șapte

În primele câteva articole am inclus pasajul din The Desire of Ages care tratează modul în care Hristos a prezentat pilda viei iudeilor căutători de pricină. Pilda cântării viei este, de asemenea, cântarea lui Moise și a Mielului, pe care o cântă cei o sută patruzeci și patru de mii, iar inspirația ne învață că o „cântare” în profeție reprezintă o „experiență”. Cei o sută patruzeci și patru de mii urmează Mielul oriunde merge El, așadar vor trece prin aceeași experiență ca Hristos și Moise. Hristos, ca omega al istoriei profetice a vechiului Israel, iar Moise, ca alfa al istoriei profetice a vechiului Israel, au trăit amândoi în perioade paralele, când un fost popor al legământului era lăsat deoparte, pe când un nou popor al legământului era ales. Cei o sută patruzeci și patru de mii cântă cântarea lui Moise și a Mielului prin aceea că trăiesc o istorie în care un fost popor al legământului este lăsat deoparte – în timp ce Domnul intră în legământ cu poporul Său de legământ de pe urmă.

În mod profetic, prezentarea pildei de către Hristos se corelează cu momentul în care Petru li se adresează iudeilor cărtitori în Ziua Cincizecimii. În criza finală, faptul că Isus prezintă pilda iudeilor cărtitori îi reprezintă pe aceia care cântă cântarea viei către bețivii lui Efraim. Petru prezintă aceeași cântare în Ziua Cincizecimii, numai că o cântă în tonalitatea lui Ioel. Cântarea viei este cântarea unui popor al legământului de odinioară, care este repudiat, în același timp în care un nou popor al legământului este căsătorit cu Domnul. Fecioarele care au fost dezamăgite și au intrat în timpul de zăbovire așteptau nunta, iar împlinirea desăvârșită ar fi aceea că ele așteaptă pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii.

Cartea lui Ioel începe, în primul ei capitol, prin descrierea felului în care via lui Dumnezeu a fost pustiită de băutorii de vin și de băutura tare, cărora le-a fost curmat „vinul nou” din gură. De îndată ce Isus i-a înștiințat pe iudei că împărăția lor le va fi luată și dată unui grup de vieri care vor aduce roadele veritabile ale viei, El a schimbat registrul și a invocat piatra unghiulară din templu care fusese pusă deoparte, dar care era sortită să devină piatra de boltă. Începutul avea să se repete la sfârșit, iar când acest adevăr este enunțat, el este înfățișat drept „minunat”.

„Regula primei mențiuni” din Cuvântul lui Dumnezeu ne înștiințează că, întrucât Ioel abordează mai întâi distrugerea viei, aceasta constituie punctul central al mărturiei sale. Ioel nu este singur, căci fiecare profet major își începe mărturia abordând păcatele și starea de pierzare a lui Israel.

În Isaia, capitolul douăzeci și opt, „oamenii batjocoritori care cârmuiesc” „Ierusalimul” sunt reprezentați drept „bețivii lui Efraim” și drept „cununa mândriei”. „Cununa” reprezintă conducerea, iar „mândria” reprezintă un caracter satanic.

Bețivii sunt puși în contrast cu rămășița ("reziduu") care devine "cununa slavei" a lui Dumnezeu, căci, în timpul ploii târzii, Domnul Își instaurează "împărăția slavei", după cum a fost prefigurată prin instaurarea de către El a "împărăției harului" la cruce. Împărăția harului la cruce prefigurează împărăția slavei la legea duminicală.

Ploaia târzie a început la 11 septembrie, când a început și pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii și judecata celor vii. În timpul pecetlurii, revărsarea Duhului Sfânt a început la 11 septembrie, când Isus a suflat câteva picături. Aceasta constituie temelia, iar revărsarea Duhului Sfânt la Strigătul de la miezul nopții este piatra de boltă. „Minunat” este un simbol al perioadei revărsării Duhului de la „11 septembrie” până la „Legea duminicală”.

Simbolismul paralel, dar opus, al „cununei” care reprezintă conducerea este înfățișat în relatarea din capitolul douăzeci și opt al cărții lui Isaia, când bețivii care cârmuiesc Ierusalimul sunt trecuți cu vederea, iar conducerea bisericii lui Dumnezeu este încredințată rămășiței. Aceasta ilustrează pilda viei. Cununa bețivului este luată, iar cei o sută patruzeci și patru de mii sunt atunci cununa care reprezintă împărăția lui Hristos. Isaia învață același adevăr în capitolul douăzeci și doi, când Șebna este aruncat într-o țară îndepărtată și înlocuit cu Eliacim. Fie că este vorba despre bețivii lui Efraim, fie despre Șebna din capitolul douăzeci și doi, amândoi înfățișează faptul că conducerea poporului lui Dumnezeu din vechiul legământ este trecută cu vederea.

Zaharia identifică Intrarea Triumfală, care este totodată Strigarea de la miezul nopții, iar versetele care urmează concordă cu Isaia, prin aceea că identifică poporul lui Dumnezeu drept o cunună.

Bucură-te foarte, fiica Sionului; strigă, fiica Ierusalimului: iată, Împăratul tău vine la tine; El este drept și aducând mântuirea; smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, puiul unei măgărițe. Și voi nimici carul din Efraim și calul din Ierusalim, iar arcul de război va fi frânt; și El va grăi pace neamurilor; și stăpânirea Lui va fi de la mare până la mare și de la râu până la marginile pământului.

Cât despre tine, de asemenea, prin sângele legământului tău i-am scos pe prizonierii tăi din groapa în care nu este apă.

Întoarceți-vă la cetățuie, voi captivi ai nădejzii: chiar astăzi vestesc că îți voi răsplăti îndoit; când mi-am încordat Iuda pentru mine, am umplut arcul cu Efraim și am ridicat pe fiii tăi, Sioane, împotriva fiilor tăi, Grecie, și te-am făcut ca sabia unui viteaz.

Și Domnul Se va arăta deasupra lor, iar săgeata Lui va ieși ca fulgerul; și Domnul Dumnezeu va suna din trâmbiță și va merge cu vijeliile de la miazăzi. Domnul oștirilor îi va apăra; și ei vor mistui și vor supune cu pietre de praștie; vor bea și vor face zgomot ca de vin; se vor umple ca potirele și ca colțurile altarului. Și Domnul, Dumnezeul lor, îi va mântui în ziua aceea ca pe turma poporului Său; căci ei vor fi ca pietrele unei coroane, înălțate ca un steag pe țara Lui. Căci cât de mare este bunătatea Lui și cât de mare este frumusețea Lui! Grâul va înveseli pe tineri, iar mustul pe fecioare. Zaharia 9:9-17.

Versetul unsprezece (9:11) afirmă: "Iar pentru tine, prin sângele legământului tău, i-am scos pe prizonierii tăi din groapa în care nu este apă." Hristos a întărit legământul cu mulți pentru o

săptămână, iar săptămâna a început la Botezul Său. Trei ani și jumătate Hristos a umblat printre oameni, iar spre încheierea acelor trei ani și jumătate Hristos a împlinit profeția lui Zaharia care identifică intrarea triumfală a Mesiei în Ierusalim. Strigătul de la miezul nopții a început o perioadă care a dus la moartea, îngroparea și învierea lui Hristos. Botezul lui Hristos reprezintă moartea, îngroparea și învierea Sa; așadar, începutul și sfârșitul perioadei de trei ani și jumătate sunt unul și același.

Botezul lui Hristos tipifică 11 septembrie, iar 11 septembrie marchează începutul unei perioade care se încheie odată cu legea duminicală. La 11 septembrie, ploaia târzie a început să cadă în stropi, iar la legea duminicală ea este revărsată fără măsură, după cum este tipificat prin aceea că Hristos a suflat asupra ucenicilor câteva picături de ploaie înaintea revărsării de la Cincizecime.

Zaharia 9:11 se corelează cu 9/11 și, de asemenea, cu Strigătul de la miezul nopții, care conduce la legea duminicală. La 9/11, solia către Laodicea a sosit ca adevăr prezent, așa cum venise și în 1856 și 1888. Solia către Laodicea este dată unor oameni care nu-și dau seama că sunt morți. Ei se află într-o „groapă” fără solia ploii târzii, căci groapa lor nu are apă. Dacă cei din Laodicea ar răspunde doar bătăii la ușa inimilor lor, Domnul i-ar ridica din groapă, căci, până la închiderea timpului de probă odată cu legea duminicală, ei sunt „prinși de nădejde”.

Iar cât despre tine, prin sângele legământului tău i-am scos pe captivii tăi din groapa în care nu este apă. Întoarceți-vă la întăritură, voi, captivi ai nădejzii: chiar astăzi vestesc că îți voi răsplăti îndoit. Zaharia 9:11, 12.

11 septembrie a întărit solia care a sosit în 1989. Acea solie este solia îngerului al treilea, dar, în structura și în termenii mișcării de reformă millerită, 1989 a marcat sosirea primului înger. Solia primului înger a fost întărită la 11 august 1840 prin împlinirea unei profeții privitoare la Islam, și ea identifică faptul că sosirea îngerului al treilea în 1989 avea să fie întărită prin împlinirea unei profeții privitoare la Islam.

Când profeția privitoare la Islam a fost confirmată la 11 august 1840, îngerul din Apocalipsa 10 a coborât, tipificând astfel coborârea îngerului din Apocalipsa 18 la 11 septembrie. Împuternicirea primului înger în 1840 și împuternicirea celui de-al doilea înger în 1844 tipifică amândouă împuternicirea celui de-al treilea înger la 11 septembrie. 18 iulie 2020 a fost sosirea celui de-al doilea înger, așa cum a fost tipificată de prima dezamăgire a milleriților la 19 aprilie 1844. Istoriile ambelor împuterniciri ale primului și celui de-al doilea înger din istoria millerită, precum și istoria împuternicirii celui de-al treilea înger la 11 septembrie, aduc mărturie pentru împuternicirea soliei Strigătului de la miezul nopții, care a sosit în iulie 2023.

Perioada pecetlirii începe la 11 septembrie și se încheie odată cu legea duminicală. Ea începe cu Hristos suflând câteva picături din ploaia târzie și se încheie cu limbi de foc purtând un mesaj către lume la Cincizecime. Petru a identificat Cincizecimea drept o împlinire a profeției lui Ioel. Acest fapt stabilește că suflarea lui Hristos a fost, de asemenea, o împlinire a lui Ioel, căci perioada penticostală are un început și un sfârșit precise, care demonstrează că Alfa este și Omega. În ziua învierii lui Hristos a fost adusă jertfa din pârga orzului, iar cincizeci de zile mai târziu, la Cincizecime, a fost înălțată jertfa din pârga grâului. 11 septembrie tipifică Strigarea de la miezul

noapții, care vine chiar înaintea legii duminicale și conduce la ea. Împlinirea desăvârșită a reprezentării Strigării de la miezul nopții din Zaharia 9:9 este ulterioară lunii iulie 2023.

Bucură-te foarte mult, fiică a Sionului; strigă, fiică a Ierusalimului: iată, Împăratul tău vine la tine: el este drept și înzestrat cu mântuire; smerit și călare pe un măgar și pe un mânz, puilul unei măgărițe. Zaharia 9:9.

Așadar, Zaharia este de acord cu simbolismul lui Isaia potrivit căruia poporul lui Dumnezeu este o cunună, dar adaugă că cununa este și stindardul atunci când consemnează: „căci ei vor fi ca pietrele unei cununi, înălțate ca un stindard pe pământul Său”, iar Zaharia, de asemenea, reia bucuria asociată simbolurilor lui Ioel, „grâul” și „mustul”, afirmând: „grâul îi va înveseli pe tineri, iar mustul pe fecioare.” Pe măsură ce luăm în considerare relatarea despre bețivii lui Efraim în capitolul douăzeci și opt, luați aminte că acesta este capitolul biblic care identifică „odihna și învierea”. Acesta este unul dintre pasajele principale din Scripturi privitoare la ploaia târzie, așadar acești bețivi ai lui Efraim trebuie să fie aceiași bețivi despre care vorbește Ioel.

Vai de cununa trufiei, de bețivii lui Efraim! Frumusețea lor măreață este o floare veștejită, așezată pe creștetul văilor lor mănoase, ale celor biruiți de vin! Iată, Domnul are pe unul puternic și tare, care, ca o vijelie de grindină și o furtună nimicitoare, ca un puhoi de ape năvalnice și puternice, va doborî la pământ cu mâna. Cununa trufiei — bețivii lui Efraim — va fi călcată în picioare; iar frumusețea măreață, care este pe creștetul văii mănoase, va fi o floare veștejită, ca rodul timpuriu înainte de vară; pe care, de îndată ce-l vede cel ce-l privește, încă pe când este în mâna lui, îl înghite. În ziua aceea Domnul oștirilor va fi o cunună a slavei și o diademă a frumuseții pentru rămășița poporului Său, și un duh de judecată pentru cel ce șade în judecată, și tărie pentru cei ce întorc lupta la poartă. Dar și ei s-au rătăcit prin vin și prin băutură tare au ieșit din cale; preotul și profetul s-au rătăcit prin băutură tare, au fost înghițiți de vin, s-au abătut prin băutură tare; greșesc în vedenie, se poticnesc în judecată. Căci toate mesele sunt pline de vomă și de necurăție, încât nu mai este loc curat. ...

Opriti-vă și mirați-vă; strigați și strigați: sunt beți, dar nu de vin; se clatină, dar nu de băutură tare. Căci Domnul a turnat peste voi duhul unui somn adânc și v-a închis ochii: pe profeți și pe căpeteniile voastre, pe văzători, i-a acoperit. Și vedenia tuturor vi s-a făcut ca vorbele unei cărți pecetluite, pe care oamenii o dau unuia învățat, zicând: Citește aceasta, te rog; iar el zice: Nu pot, fiindcă este pecetluită. Și cartea este dată celui neînvățat, zicând: Citește aceasta, te rog; iar el zice: Nu sunt învățat.

De aceea a zis Domnul: Pentru că poporul acesta se apropie de Mine cu gura și cu buzele Mă cinstesc, dar și-au depărtat inima de la Mine, iar frica de Mine le este învățată prin porunca oamenilor, de aceea, iată, voi face în mijlocul acestui popor o lucrare minunată, o lucrare minunată și o minune; căci înțelepciunea înțelepților lui va pieri, iar priceperea celor chibzuiți ai lui va fi ascunsă. Vai de cei ce caută adânc să-și ascundă sfatul de Domnul, ale căror fapte sunt în întuneric, și care zic: Cine ne vede? și cine ne cunoaște? Cu adevărat, răsturnarea voastră va fi socotită ca lutul olarului: oare lucrarea va zice despre cel ce a făcut-o: Nu m-a făcut? sau va zice plămuirea despre cel ce a plămuit-o: N-a avut înțelegere? Isaia 28:1-8; 29:9-16.

Domnul urmează să facă o „lucrare minunată” în mijlocul bețivilor lui Efraim, pe măsură ce le înlătură înțelepciunea și priceperea, tocmai cele două elemente asociate cu înțelegerea sporirii cunoașterii atunci când un mesaj profetic este desigilat. Cei înțelepți sunt aceia care înțeleg. O parte a „lucrării minunate” constă în a îndepărta din mintea bețivilor lui Efraim cunoașterea care este desigilată de Leul din seminția lui Iuda. Separarea celor înțelepți de cei răi face parte din „lucrarea minunată” a Domnului. Aceasta este Evanghelia veșnică. După ce Hristos i-a condus pe iudeii cântitori prin pilda viei și astfel i-a determinat să-și pronunțe propria judecată, El a pus o întrebare din Psalmul 118:

Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns piatra din capul unghiului. Aceasta este lucrarea Domnului; este minunată în ochii noștri. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul; să ne bucurăm și să ne veselim în ea. Psalmii 118:22-24.

Domnul urmează să săvârșească „o lucrare minunată și o minune” asupra bețivilor lui Efraim, iar aceasta include înlăturarea capacității lor de a recunoaște adevărul. „Piatra din capul unghiului” este minunată în ochii celor care au „vinul cel nou” al lui Ioel.

Bețivii nu pot citi cartea care este pecetluită, fie că este vorba de conducerea, reprezentată ca "cei învățați", fie de laicatul, reprezentat de "cei neînvățați". Este imposibil pentru bețivi să înțeleagă în mod corect mărturia profetică a Scripturilor, reprezentată ca "cartea care este pecetluită". Bețivii sunt, de asemenea, de două ori identificați ca fiind "abătuți din cale". Încă o dată, acest lucru este consemnat în Isaia douăzeci și opt, un pasaj de Scriptură de seamă cu privire la ploaia târzie, unde Isaia identifică "odihna și înviorarea" pe care bețivii n-au vrut s-o audă. "Odihna și înviorarea" este un mesaj, căci poate fi auzit.

Acea beție i-a abătut pe bețivi de pe „cărările cele vechi” ale lui Ieremia, care sunt „calea” pe care să umble pentru a găsi ploaia târzie, pe care Ieremia o reprezintă drept „odihnă”. Respingerea mesajului ploii târzii de către bețivii lui Efraim este o temă specifică a Cuvântului lui Dumnezeu. Ei sunt beți fiindcă au refuzat să se întoarcă la istoria fundamentală, care oferă tiparul pentru istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, care este istoria ploii târzii.

„Lucrarea minunată” care se săvârșește asupra bețivilor Efraimului are loc în timpul revărsării ploii târzii. În timpul ploii târzii, un mesaj de încercare produce două clase de închinători, care sunt ilustrate de „vinul” din care beau. Cei răi au refuzat să-și întemeieze aplicarea profetică pe liniile istoriei sacre, iar cei care folosesc metodologia „rând după rând” din Isaia douăzeci și opt se împărtășesc din „vinul nou”. Beția celor răi se manifestă prin incapacitatea lor de a înțelege profeția, iar starea lor de orbire a fost cauzată de refuzul de a se întoarce la căile vechi, fundamentale. Isus i-a muștrat pe iudeii cântitori, întrebându-i dacă au citit vreodată despre piatra care este lepădată și devine capul unghiului.

Piatra care devine capul unghiului reprezintă adevărul profetic potrivit căruia temelie, sau piatra unghiulară, este duplicată în piatra de coronament. Piatra Alfa este, de asemenea, Piatra Omega. Principiul profetic principal care stabilește și susține metodologia linie după linie (care este metodologia ploii târzii) este acela că începutul unui lucru ilustrează sfârșitul unui lucru. Principiul profetic principal din mișcarea millerită a fost principiul zi pentru an, care a fost confirmat când

îngerul din Apocalipsa zece a coborât. Principiul profetic principal din mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii este acela că începutul ilustrează sfârșitul, lucru care a fost confirmat când îngerul din Apocalipsa optsprezece a coborât.

Cuvântul profetic al lui Dumnezeu este foarte detaliat în explicarea factorilor implicați în ploaia târzie. Unul dintre aceste adevăruri este că bețivii lui Efraim nu sunt capabili să recunoască ploaia târzie, iar acest lucru a fost prefigurat de iudeii care îi sugerau lui Petru că ucenicii erau beți. Principiul principal al metodologiei este expus în mod direct, ca Alfa și Omega, în repetate rânduri, în Cuvântul lui Dumnezeu, însă Cuvântul le-a fost pecetluit. Metodologia, regula profetică principală și solia ploii târzii sunt câteva dintre temele sfințite dintr-o linie profetică a istoriei care este reprezentată ca fiind o „lucrare minunată”.

Iarși a fost către mine cuvântul Domnului oștirilor, zicând: Așa zice Domnul oștirilor: Am fost gelos pentru Sion cu gelozie mare și am fost gelos pentru ea cu mare mânie. Așa zice Domnul: M-am întors la Sion și voi locui în mijlocul Ierusalimului; și Ierusalimul se va chema cetatea adevărului, iar muntele Domnului oștirilor, muntele cel sfânt. Așa zice Domnul oștirilor: Vor mai locui încă în piețele Ierusalimului bătrâni și bătrâne, și fiecare cu toiagul în mâna lui, din pricina vârstei înaintate. Și piețele cetății vor fi pline de băieți și de fete, jucându-se în piețele ei.

Așa zice Domnul oștirilor: Dacă va fi minunat în ochii rămășiței acestui popor în zilele acestea, va fi oare minunat și în ochii Mei? zice Domnul oștirilor. Așa zice Domnul oștirilor: Iată, voi mântui pe poporul Meu de la răsărit și de la apus; și îi voi aduce, și vor locui în mijlocul Ierusalimului; și ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor, în adevăr și în dreptate. Așa zice Domnul oștirilor: Să fie tari mâinile voastre, voi care, în zilele acestea, auziți aceste cuvinte rostite prin gura prorocilor, care erau în ziua când s-a pus temelia casei Domnului oștirilor, pentru ca templul să fie zidit. Căci înainte de zilele acestea nu era plată pentru om, nici plată pentru dobitoc; nici celui ce ieșea, nici celui ce intra nu era pace, din pricina strâmtorării; căci Eu i-am întărit pe toți oamenii, fiecare, împotriva aproapelui său. Dar acum nu voi fi pentru rămășița acestui popor ca în zilele de mai înainte, zice Domnul oștirilor. Zaharia 8:1-11.

Zaharia afirmă: „Întăriți-vă mâinile, voi care, în zilele acestea, auziți aceste cuvinte prin gura prorocilor, care se aflau în ziua când s-a pus temelia casei Domnului oștirilor, pentru ca Templul să fie zidit.” Ceea ce întărește poporul lui Dumnezeu este solia temeliei care devine piatra de vârf. Acea solie este că istoria milerită se repetă în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii.

Hristos întreabă: „Dacă este minunat în ochii rămășiței acestui popor în aceste zile, va fi oare și în ochii Mei minunat?” Acea întrebare identifică perioada profetică a „lucrării minunate” a lui Dumnezeu, care constituie subiectul fiecărui profet, dar identifică, de asemenea, momentul în care mișcarea laodiceană a celor o sută patruzeci și patru de mii se schimbă în mișcarea filadelfiană a celor o sută patruzeci și patru de mii. Este același moment în care ei sunt pecetluiți și același moment în care mișcarea trece de la starea militantă la cea triumfătoare, care este, de asemenea, locul în care lucrarea unirii divinității cu umanitatea în cadrul acestui grup de oameni este încheiată, pe măsură ce sanctuarul este cu adevărat curățit. Acest lucru poate fi recunoscut în

versete, căci istoria profetică reprezentată de „lucrarea Sa minunată” este minunată atât în ochii lui Dumnezeu, cât și în ochii rămășiței, iar „ochi în ochi” este un simbol al unității. Unitatea reprezentată aici se referă la pecetluirea poporului lui Dumnezeu, care urmează Mielul oriunde merge El, și care au ajuns la un punct în care ar prefera să moară decât să păcătuiască și să denatureze caracterul lui Hristos.

Mica identifică istoria fondatoare a Israelului străvechi drept "lucruri minunate".

Ca în zilele ieșirii tale din țara Egiptului, îi voi arăta lui lucruri minunate. Mica 7:15.

„Lucrările minunate” reprezintă istoria de temelie, „minunată” pentru că această istorie de temelie se repetă în istoria de încheiere, reprezentată de piatra de vârf. „Lucrările minunate” constituie istoria care începe cu piatra unghiulară și se încheie cu „piatra de vârf”. „Lucrările Sale minunate” s-au manifestat în istoria lui Moise și s-au repetat în istoria lui Hristos. Moise a fost piatra unghiulară, iar Hristos a fost piatra de vârf. Moise este Alfa, iar Hristos, Omega, în chip profetic.

Începând de la Moise, chiar Alfa istoriei biblice, Hristos a tâlcuit în toate Scripturile cele privitoare la Sine. Dorul veacurilor, 797.

Moise a dat învățătură, iar Petru a folosit cuvintele lui Moise la Cincizecime pentru a arăta că Moise îl prefigurează pe Hristos.

Dar acelea pe care Dumnezeu le-a arătat mai înainte prin gura tuturor profeților Săi, anume că Hristos trebuia să pătimească, El le-a împlinit astfel. De aceea pocăiți-vă și întoarceți-vă, pentru ca păcatele voastre să fie șterse, când vor veni de la fața Domnului vremurile de înviore; și El Îl va trimite pe Iisus Hristos, Cel ce v-a fost mai înainte vestit: pe Care cerul trebuie să-L primească până la vremurile restaurării tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi profeți, de la începutul lumii. Căci Moise le-a spus cu adevărat părinților: Un profet ca mine vă va ridica Domnul Dumnezeu vostru dintre frații voștri; pe Acela să-L ascultați în toate câte vă va spune. Și se va întâmpla că orice suflet care nu va asculta de acel profet va fi nimicit din mijlocul poporului. Da, și toți profeții, de la Samuel și cei ce au urmat după el, câți au vorbit, au prevestit de asemenea despre zilele acestea. Faptele Apostolilor 3:18-24.

Identificarea lui Moise ca alfa și a lui Hristos ca omega a fost stabilită prin a doua mărturie a lui Petru despre Moise, la revărsarea penticostală, iar, procedând astfel, Petru subliniază și indică faptul că o componentă principală a soliei ploii târzii (și a controversei stârnite împotriva ei) este principiul profetic al „alfa și omega”. Acel principiu este, pentru cei o sută patruzeci și patru de mii, corespondentul principiului an-zi din istoria milerită. Principiul „alfa și omega” este principiul „temelia devenind piatra din capul unghiului”; el reprezintă principiile „Moise și Mielul”; și, prin urmare, este identificat de inspirație drept unul dintre versetele din cântarea viei, care este de asemenea cântarea lui Moise și a Mielului.

Începutul și sfârșitul reprezentate de diferitele linii profetice reprezintă istoria în care Dumnezeu săvârșește "lucrările Sale minunate", iar lumina scoasă la iveală prin recunoașterea a ceea ce reprezintă simbolul "lucrărilor minunate" este aceea care transformă un laodicean într-un

filadelfian, făcându-l astfel o piatră într-un templu care se zidește, așa cum templul milerit a fost zidit în 46 de ani până la 22 octombrie 1844, când Domnul a venit deodată la templul Său.

Dacă într-adevăr ați gustat că Domnul este bun. Apropiindu-vă de El, ca de o Piatră vie, lepădată într-adevăr de oameni, dar aleasă de Dumnezeu și de mare preț, și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca o casă duhovnicească, spre a fi o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, bineplăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos. De aceea este și scris în Scriptură: Iată, pun în Sion piatra din capul unghiului, aleasă, de mare preț; și cel ce crede în El nu va fi rușinat. Vouă deci, celor ce credeți, El vă este de preț; iar pentru cei neascultători, piatra pe care au lepădat-o ziditorii, aceasta a ajuns capul unghiului, și piatră de poticnire și stâncă de sminteală, pentru cei ce se poticnesc de cuvânt, fiind neascultători; spre aceasta au fost și rânduiți. Dar voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor agonisit, ca să vestiți virtuțile Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; care nu primiserăți îndurare, dar acum ați primit îndurare. 1 Petru 2:3-10.

Chemarea de a intra în lumina Sa minunată identifică momentul în care este făcută chemarea, căci jalonul din 1888, care, potrivit inspirației, este aliniat cu răzvrătirea lui Core din istoria alfa a lui Moise, atunci când acea istorie este adusă la zilele de pe urmă, se aliniază cu 9/11, când mesajul laodicean sosește împreună cu al treilea înger, potrivit inspirației. Laodiceenii, în profeție, sunt „orbi”, adică se află în întuneric, iar chemarea de a ieși din întuneric a început odată cu sosirea mesajului laodicean în 1856, în 1888 și la 9/11. La 9/11, „chemarea de a ieși din întuneric” nu a fost doar o chemare de a înțelege lumina îngerului din Apocalipsa optsprezece, ci și o chemare adresată celui ce aude de a intra chiar în istoria în care „lucrările minunate” ale lui Dumnezeu își vor găsi împlinirile desăvârșite.

S-a demonstrat în mod repetat de-a lungul ultimelor trei decenii că definiția profetică a «evangeliei veșnice» este o istorie în care un adevăr profetic este dezpecetluit, fapt care inițiază un proces de testare în trei etape, care comportă două trăsături distinctive în cadrul celor trei teste. Primele două teste sunt de altă natură decât al treilea, căci al treilea este o piatră de încercare care demonstrează dacă primele două teste au fost trecute. Cealaltă distincție în cadrul evangeliei veșnice este că trebuie trecut testul curent pentru a putea fi implicat în testul următor.

Istoria "lucrărilor minunate" este totodată istoria în care "Evanghelia veșnică" își atinge apogeul, căci ceasul judecății, anunțat de îngerul dintâi și identificat ca fiind Evanghelia veșnică, își găsește împlinirea desăvârșită începând cu 9/11. Judecata cu privire la care erau avertizați milleriții a fost la 22 octombrie 1844, când ușa s-a închis în pilda celor zece fecioare, tipificând astfel legea duminicală, când ușa se închide din nou în pilda celor zece fecioare. 9/11 anunță că ceasul judecății executive a lui Dumnezeu începe odată cu legea duminicală, așa cum milleriții au anunțat că ceasul judecății de cercetare a început la 22 octombrie 1844.

De la 9/11 până la legea duminicală este o perioadă reprezentată ca „lucrările minunate ale lui Dumnezeu”, și întocmai ca piatra de temelie care devine „piatra din capul unghiului”, și întocmai ca „vremea Cincizecimii”, și întocmai ca „Habacuc capitolul doi”, și ca „timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii”, și ca „timpul de probă al chipului fiarei”, și ca „Evanghelia

veșnică”, și ca „istoria sacră din 1840 până în 1844”, și ca istoria din „Apocalipsa capitolul zece”, și ca „istoria de la botezul lui Hristos până la moartea Sa”.

Istoria reprezentată în mod fractal prin botezul Său a început perioada de 2520 de zile care s-a încheiat la cruce. Botezul lui Hristos a reprezentat moartea, îngroparea și învierea Sa, care s-au împlinit în mod literal la sfârșitul celor 1260 de zile.

Când Duhul Sfânt S-a coborât la botezul lui Hristos, aceasta a preînchipuit coborârea îngerului din Apocalipsa 18 pe 11 septembrie. După 1260 de zile profetice, evenimentele simbolizate prin botez s-au împlinit în mod literal la cruce. Istoria de la botez până la cruce cuprinde o istorie alfa simbolică, care se împlinește în mod literal la sfârșitul perioadei. Istoriile alfa și omega sunt fractale ale întregii istorii de ansamblu. Istoria de la botez până la cruce constituie "lucrările minunate ale lui Dumnezeu", iar acea istorie este, de asemenea, reprezentată de "botezul lui Hristos" și, de asemenea, de "moartea, îngroparea și învierea" Sa în mod literal și, prin urmare, de asemenea, de "botezul Israelului antic la Marea Roșie" și, de asemenea, de "botezul celor opt suflete din istoria lui Noe". Toate aceste perioade reprezintă istoria "lucrărilor Sale minunate".

Când este vorba despre numărul 8 ca simbol al învierii, acele opt suflete aflate în arcă constituie prima mențiune a numărului opt ca simbol; iar, potrivit regulii primei mențiuni, toate detaliile profetice se află în prima mențiune. Cele opt suflete trec de la pământul vechi la un pământ nou, nu este așa?

Acele opt suflete au trecut prin timpul ploii, dar toți cei care au respins mesajul de avertizare cu privire la ploaie au murit, nu-i așa? Cele „8” suflete care merg spre noul pământ, reprezentate prin istoria mesajului de avertizare respins, a ușii închise, a ploii și a noului pământ, au trecut printr-o schimbare de dispensație de la lumea veche la lumea nouă.

Schimbarea dispensațională care marchează cele opt suflete care sunt cei o sută patruzeci și patru de mii este tranziția de la Laodiceea la Filadelfia, care este de asemenea tranziția de la Biserica luptătoare, alcătuită din grâu și neghină, la Biserica triumfătoare, alcătuită numai din ofranda de grâu a celor dintâi roade, care este înălțată ca un stindard spre a fi văzută de întreaga lume, asemenea privirii unei corăbii singuratice pe ape furtunoase. Acei oameni sunt optul care este al celor șapte, iar istoria trecerii arcei și a trecerii Mării Roșii sunt amândouă ilustrații ale „lucrărilor Sale minunate”.

Acele suflete sunt cele care au fost înviate ca împlinire a Apocalipsei 11:11. Ele sunt poporul legământului lui Dumnezeu, reprezentat de tatăl lor Avraam, care a purtat semnul legământului prin circumcizie, care trebuia să aibă loc în ziua a opta.

Toate aceste linii reprezintă aceeași perioadă de timp, iar acea perioadă de timp începe cu temelia din 11 septembrie și se încheie cu legea duminicală. 11 septembrie este piatra de temelie, iar legea duminicală este piatra de încheiere. În istoria rezidării Ierusalimului în vremea lui Neemia și Ezra, temelia a fost desăvârșită în perioada primului decret, iar templul însuși a fost terminat cu mult înaintea celui de-al treilea decret. În istoria milerită, temeliile au fost așezate în mai 1842, când a fost publicată diagrama din 1843. Templul milerit urma să fie ridicat în patruzeci și șase de ani, din

1798 până în 1844. Înainte de 22 octombrie 1844, templul milerit era încheiat, piatra de încheiere fiind Strigătul de la Miezul Noptii. Când Strigătul de la Miezul Noptii s-a încheiat la 22 octombrie 1844, alfa, adică al treilea decret din 457 î.Hr., își întâlnise corespondentul în omega din 1844. 457 î.Hr. ca alfa pentru cei 2300 de ani, iar 1844 ca omega. Ambele sunt, la un anumit nivel, același lucru, căci atât un decret, cât și un înger reprezintă mesaje, și amândouă tipifică legea duminicală, unde va exista un decret și unde solia îngerului al treilea se va amplifica până la Strigătul cel Puternic.

Din 457 î.Hr. până în 408 î.Hr., cei patruzeci și nouă de ani au fost identificați de Daniel ca fiind perioada în care iudeii aveau să încheie zidirea: «ulița va fi zidită iarăși, și zidul, chiar în vremuri de strâmtorare».

Să știi, așadar, și să înțelegeți că, de la darea poruncii de a restabili și a zidi Ierusalimul până la Mesia, Principele, vor fi șapte săptămâni și șaiszeci și două de săptămâni: strada va fi zidită iarăși și zidul, chiar în vremuri de strâmtorare. Daniel 9:25.

457 î.Hr. și 1844 sunt Alfa și Omega ale profeției celor 2300 de ani. Amândouă prefigurează legea duminicală, căci, ca Alfa și Omega, sunt una și aceeași, iar dezamăgirea din 1844 este pusă în paralel, prin inspirație, cu dezamăgirea de la cruce. Dacă 1844 prefigurează crucea, și așa este, atunci și omologul său Alfa (457 î.Hr.) o prefigurează. Perioada 1844-1863 ilustrează procesul de probare al celui de-al treilea înger. Acest proces de probare este reprezentat de cei 49 de ani dintre al treilea decret, decretul legii duminicale, și încheierea lucrării străzii și a zidului, care are loc în vremuri de strâmtorare.

Perioada de la 457 î.Hr. până la 408 î.Hr. este istoria alfa a celor 2300 de ani, care ilustrează istoria omega din 1844 până în 1863. Aceste două istorii ilustrează istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, după ce sunt pecetluiți la legea duminicală, până la închiderea timpului de probă al omenirii. Lucrarea celor o sută patruzeci și patru de mii este să-i cheme pe bărbați și pe femei înapoi la "căile cele vechi", pe care Isaia le înfățișează ca rezidirea dărâmturilor de odinioară, iar Ieremia le identifică drept calea care duce la solia ploii târzii. "Zidul" este legea lui Dumnezeu, pe care cei o sută patruzeci și patru de mii o vor prezenta întregii lumi ca un stindard. Aceasta va avea loc în vremurile de strâmtorare ale celui de-al treilea vai al Islamului, căci Islamul este cel care mânia neamurile. Lucrarea și vremurile de strâmtorare vor continua până când Mihail Se va ridica.

Așadar, dacă puteți vedea că intervalul 457 î.Hr.–408 î.Hr. este o perioadă profetică ce a început cu cel de-al treilea decret și a preînchipuit o perioadă profetică ce a început în 1844, odată cu sosirea celui de-al treilea înger, și s-a încheiat în 1863, atunci puteți vedea că raportarea lor la profeția celor 2300 de ani, fie ca punct de început, fie ca punct de încheiere, le identifică drept alfa și omega una în raport cu cealaltă. Vremurile de strâmtorare din vremea lui Neemia ilustrează vremea de strâmtorare care a precedat și a cuprins Războiul Civil. Perioada de patruzeci și nouă de ani din istoria alfa reprezintă perioada de nouăsprezece ani din istoria omega. Acea perioadă de nouăsprezece ani a fost de asemenea reprezentată de cei nouăsprezece ani de la începutul profeției de șaiszeci și cinci de ani a lui Isaia.

Căci capul Siriei este Damascul, iar capul Damascului este Rețin; și peste șaiszeci și cinci de ani Efraim va fi nimicit, încât să nu mai fie un popor. Isaia 7:8.

Isaia a enunțat această profeție în 742 î.Hr., iar 19 ani mai târziu, în 723 î.Hr., regatul de nord a fost dus în robie pentru 2520 de ani, perioadă care s-a încheiat în 1798. Cei 19 ani de la 742 î.Hr. până la 723 î.Hr. se aliniază cu cei 19 ani de la 1844 până la 1863, căci primii 19 ani sunt alfa acestei profetii, iar ultimii 19 sunt omega. În istoria celor 19 ani, regele nelegiuit Ahaz a fost confruntat de Isaia cu solia ploii târzii, așa cum este reprezentată în versetul opt drept solia „celor șapte vremuri”. Ahaz a respins solia, la fel cum a făcut Adventismul millerit laodicean în 1863.

În acea perioadă, marele preot al lui Ahaz a vizitat Asiria, a adus înapoi planul templului lor păgân, iar Ahaz a poruncit să fie construit în curtea templului lui Dumnezeu. Această linie este paralelă cu relatarea profetului neascultător, căruia i se poruncise să nu se întoarcă în Iuda pe aceeași cale pe care venise, dar care s-a întors și a fost înșelat de un profet fals și mincinos, reprezentând întoarcerea la metodologia protestantă apostată pentru a se ascunde de înțelegerea milerită a „șapte vremi”, într-o împlinire clasică a unui câine care se întoarce la propria sa vărsătură.

Acest lucru avea loc în timp ce un război civil între regatul de nord și regatul de sud era pe cale să izbucnească, tipificând astfel Războiul Civil din Statele Unite, când perioada de 19 ani a fost repetată. Intervalul 742 î.Hr. până în 723 î.Hr. reprezintă perioada de 19 ani dintre 1844 și 1863, care, la rândul ei, reprezintă perioada de la legea duminicală până la închiderea timpului de probă. Istoria de la 11 septembrie până la legea duminicală este istoria testului chipului fiarei în cadrul Statelor Unite, care este duplicată în testul chipului fiarei la nivel mondial, ce începe la legea duminicală. Din acest motiv, perioadele de 19 ani care reprezintă intervalul de la legea duminicală până la închiderea timpului de probă reprezintă, de asemenea, istoria de la 11 septembrie până la legea duminicală, care este istoria "lucrărilor Sale minunate".

Vom continua în articolul următor.

Și a fost cuvântul Domnului către mine, zicând: Fiul omului, ce este cu zicala aceea pe care o aveți în țara lui Israel, zicând: Zilele se lungesc și orice vedenie nu se împlinește? De aceea, spune-le: Așa zice Domnul Dumnezeu; Voi face să înceteze această zicală și nu se va mai folosi ca zicală în Israel; ci spune-le: Zilele sunt aproape și împlinirea fiecărei vedenii. Căci nu va mai fi nicio vedenie deșartă, nici ghicire lingușitoare în casa lui Israel. Căci Eu sunt Domnul: voi vorbi, iar cuvântul pe care îl voi vorbi se va împlini; nu va mai fi prelungit; căci în zilele voastre, casă răzvrătită, voi rosti cuvântul și îl voi împlini, zice Domnul Dumnezeu.

Iarăși a venit la mine Cuvântul Domnului, zicând: Fiule al omului, iată, cei din casa lui Israel zic: «Vedenia pe care o vede el este pentru multe zile de acum înainte și el proorocește despre vremuri îndepărtate.» De aceea, spune-le: «Așa zice Domnul Dumnezeu: Niciunul dintre cuvintele Mele nu va mai fi amânat, ci cuvântul pe care l-am rostit se va împlini», zice Domnul Dumnezeu. Ezechiel 12:21-28.